

Cenjeni g. Doropoljski!

Hočem Vam pisati, kako je na naši šoli prišlo do Miklavževe prireditve. Že nekoliko tednov prej smo se v šoli razgovarjali o Miklavžu in smo sklenili, da se bomo naučili kakšno igrico. Sestavila sem jo sestro v madžarskem jeziku, ker še ne znam dobro slovenski. Potem sem prevedla na slovenski jezik in gospodična učiteljica mi je popravila. Hočem Vam jo napisati, morada pride prav drugim čitateljem »Zvončka«.

Iskreno Vas pozdravlja

Šari Maschanzkerjeva,
učenka III. razr. mešč. šole v Dol. Lendavi.

Odgovor:

Ljuba Šari!

Z veseljem sem prejel Tvoje pismo in mi je posebno všeč, da si se že toliko priučila našemu jeziku. Naj bo to v vzpodbudo tistim našim lenuhom, ki se boje slovenske knjige (posebno slovenske slovnice), da postanejo Tebi enaki v marljivem učenju slovenskega jezika! — Tvojo igrico priobčujem na tem mestu, ker sem uverjen, da jo bodo marsikje porabili ob bodočem Miklavžu. Naj vsakega ob uprizoritvi te igrice navdaja prijetna zavest, da jim jo daje na razpolago ljubezniva prijateljica iz našega lepega Prekmurja!

V kraljestvu cvetnih vil.

Osebe:

Miklavž z angelom;
Ankica in njena mati;
kraljica vil;
druge vile.

I. dejanje.

V ozadju je ležišče za bolno mater. Pred nogami je stolica; na njej sedi ubožno oblečena Ankica. Na nočni omarici je goreča sveča, steklenica z zdravilom in žlica. Na steni je križ, pod križem sveta podoba.

1. prizor.

Ankica da zdravilo bolni mamici. Vpraša: Kako vam je, ljuba mati?

Mati: Slabo, slabo.

Ankica poklekne pred sveto podobo in moli. — Sliši se tiha godba.

2. prizor.

Še vedno godba. — Miklavž vstopi med godbo z angelom v sobo. Ankica gleda na Miklavža na pol vstrašeno, na pol začudeno. Miklavž: Na saneh sem prišel, da ti obrišem grenke solze, ki teko dan za dnem za tvojo bolno mater. — Vem, da te ne veselijo bonbončki in orehi, ki jih darujem po svetu otrokom. Ti zaslužiš večjega daru! Daj mi roko in pridi z menoj v tisti svet, kjer cvete ljubezen in radost.

Ankica vstane, počasi da roko Miklavžu. Vsi odidejo skozi nasprotna vrata. Konec godbe.

Zastor pade.

II. dejanje.

Ves oder je raven zelen prostor. V ozadju je stol za kraljico.

1. prizor.

Cvetne vile priplešejo pojoč na oder.

Solnce rumeno
goro zeleno
zadnjič poljubilo je.
V krilu temine
hribje, doline
tiho zavili so se.

Tam na iztoku,
v sinjem oboku
luna prikaže glavó.
Bolj se užiga,
vedno bolj miga
zvezdic prijazno zlató.

(Napev v »Zvončku« letnik 1923, števil. 3.)

2. prizor.

Kraljica sede na stol, okrog nje so vile.
Miklavž (pride z angelom in vede Ankico): Dobre vile! Privedel sem iz zemeljske doline to deklico. (Vile pritečejo k deklici in jo božajo.) Videl sem skozi okno ubožne bajtice to deklico in njeno bolno mamico. Dajte ji zdavja za mamico, njej pa zlatih rožičev! (Odide z angelom, Ankica pa ostane pri vilah.)

1. vila: Glej, kraljica, zopet boš imela novo tovarišico!

Kraljica (vstane): Pozdravljena v naši sredini! Ostani malo pri nas, da se naužiše tvoje srce veselja in ti damo zdravja za mamico! (Vilam.) Dajte ji zdravja na pot in radost v dušo! (Sede.)

1. vila (poje):

Zvonček milo poje
znani beli dan,
glas njegov odmeva
daleč v širno plan.
(Napev poljuben.)

2. vila (govori):

Selestijo vetri bujni
v gajih valujočih
in kipijo žarki rujni
v čašah rož cvetočih.

3. vila (poje):

Kakor samo solnce
trata je rumena
in trobentica nobena
ne molči.

(Napev poljuben.)

4. vila govori poljubno kitico o kakšni cvetici.

5. vila (poje):

Pomladni cvet
odeva svet,
tako cvetemo me!
Pod nebom ptičev
trop nešteti,
na vrtu lilije.
A ptički skozi
jasni zrak
lehkó, živó leté;
lehak je tudi
nam korak,
lehkó nam je srce.

(Napev poljuben.)

Vile zaporedoma dajejo Ankici cvetja.

Kraljica (vstane): Tu pa imaš zdravilo za svojo bolno mater.

2. vila: Sestre, zarajajmo v čast naši kraljici in v veselje Ankici!

Vile (potisnejo Ankico v sredo kroga in počó plešejo po znanem napevu): Barčica po morju plava...

Zastor pade.

III. dejanje.

Kakor v prvem dejanju, hiša od zunaj. Pred hišo sedi Ankica in spi. V roki drži šopek in zdravilo.

1. prizor.

Ankica (spi. Počasi se zbudi.): Moj Bog, kje sem?! Okolo mene je mraz!... A kaj ta šopek pomeni? In lepe vile, ki sem jih videla? In moja uboga bolna mamica, kaj pa je z njo?

(Vrata se odpro in mati stopi iz hiše. Ko se zagledata, se začudita, objameta in poljubita.)

Mati: Moja sirotica, kje si bila? Saj je zima, okolo nas je mraz.

Ankica: Mati!

Mati: A vendar pripoveduj, kako je bilo? Od kod si prinesla moje zdravje?

(Vse vile se prikažejo.)

5. vila: Ankica je bila v našem kraljestvu. (Miklavž se prikaže z angeli.) Privedel nam jo je sv. Miklavž, ki hodi nočjo okrog, in je ukazal, naj damo zdravja za mamico in zlatih rožic za Ankico.

Zastor pade.

*

Ljubi g. Doropoljski!

Oprostite, da Vam pišem šele prvič. Hodim v tretji razred osnovne šole. »Zvonček« mi prav ugaja.

Lansko leto bi bila rada naročila »Zvonček«, a nisem slutila, da so tako lepe povesti in tako lepe pesemce v njem.

Drugič Vam pišem še kaj več.

Iskreno Vas pozdravlja

Nežika, Ogorevčeva,

Globoko šte. 40.

Odgovor:

Ljuba Nežika!

Če Ti je bil lansko leto »Zvonček« všeč, kar nič ne dvomim, da boš tudi letos z njim zadovoljna. Le pogumno se naroči nanj! Vse lepše se čuje, ako se more ponašati slovenska deklica: »Glejte, naročena sem na časopis, ki je namenjen mladini!«

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Tudi jaz bi Vam rad kaj pisal. »Zvonček« si naročam že drugo leto. Posebno mi ugaja povest »Kekec na volčji sledi«. — Tudi rad prebiram pisemca Vaših kottičkarjev. Hodim v III. razred narodne šole. Prosim, naredite prostorček za moje pismo v svojem listu! Prihodnjič Vam pišem še kaj več. Sedaj pa zbogom!

Srečno Vas pozdravlja

Vaš vdani kottičkar

Mirko Kuri,

Sv. Trojica v Slov. gor.

Odgovor:

Ljubi Mirko!

Upam, da boš s Kekčevimi doživljaji v letošnjem »Zvončku« tudi zadovoljen. Saj nismo še doslej imeli mladega junaka, ki bi ga mogli primerjati s Kekcem. O priliki nam pa poveš, kako ti ugaja to, kar bomo letos pripovedovali o njem.